

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.450/2024/22.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Bf.III.450/2024. számú büntetőügyben Szegeden, 2024. november 18. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés előkészületének büntette és más bűncselekmények miatt *vádlott1* ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2024. április 16. napján kihirdetett 1.B.55/2023/16. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

vádlott1 vádlott emberölés előkészületének büntettként [Btk. 160. § (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntettként [Btk. 310. § (1) bekezdés a), b), c) pont, (2) bekezdés 1. és 3. fordulat] értékelt cselekményét társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntettként [Btk. 310. § (1) bekezdés a) és c) pont, (2) bekezdés 1. és 3. fordulat] *minősíti*.

A Magyarország területéről történő kiutasítás tartamát 8 (nyolc) év 4 (négy) hónapra *súlyosítja*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült helyesen 2.100.385,- (kettőmillió-egyszázezer-háromszáznyolcvanöt) forint bűnügyi költségből vádlott1 vádlott helyesen 154.760,- (egyszázötvennégyezer-hétszázhatvan) forintot köteles megfizetni, a fennmaradó helyesen 1.945.624,- (egymillió-kilencszáznegyvenötezer-hatszázhuszonnégy) forintot viseli az állam.

vádlott1 vádlott által 2024. április 17. napjától 2024. november 18. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe *beszámítja*.

A másodfokú eljárás során felmerült 265.670,- (kettőszázhatvanötezer-hatszázhetven) forint bűnügyi költségből vádlott1 vádlott köteles a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint 12.200,- (tizenkettőezer-kettőszáz) forintot megfizetni. A fennmaradó 253.470,- (kettőszázötvenháromezer-négyszázhetven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szegedi Törvényszék a 2024. április 16. napján kihirdetett 1.B.55/2023/16. számú ítéletével a 2023. július 6. napjától előzetes fogva tartásban lévő vádlottat emberölés előkészületének büntette [Btk. 160. § (3) bekezdés], társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés a), b) és c) pont, (2) bekezdés 1. és 3. fordulata] és határozta tiltott átlépésének büntette [Btk. 352/A. § (1) bekezdés] miatt – halmazati büntetésül – 4 év 2 hónap szabadságvesztésre és 8 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2023. július 6. napjától 2024. április 16. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt. A törvényszék rendelkezett továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor az alábbiak szerint. Az ügyészség a vádlott terhére, súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés és kiutasítás kiszabása, míg vádlottl vádlott és védője – egyezően – a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Szegedi Regionális Nyomozó Ügyészség a fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy megítélése szerint a vádlottal szemben kiszabott büntetés nem szolgálja hatékonyan a büntetési célokat, az ugyanis nem áll arányban sem a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával, sem pedig a vádlott társadalomra veszélyességével. Álláspontja szerint nem értékelhető a vádlott javára enyhítő hatásúként az a körülmény, hogy vádlottl vádlottnak idegen nyelvi környezetben kell letöltenie a büntetését, mivel harmadik országbeli állampolgárként tisztában kellett lennie azzal, hogy amennyiben Magyarország területén bűncselekményt követ el, úgy emiatt őt a magyar hatóságok felelősségre fogják vonni. Az ügyészség képviselője a fellebbezésének indokolásában rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által a fenti kivétellel egyébként helyesen értékelt bűnösségi körülmények, e körben kiemelten a vádlott előkészítő ülésen megtett beismerő vallomása nem tesz indokoltá az irányadó középértéktől történő ilyen arányú eltérést, így a törvényszék által kiszabott büntetést aránytalanul enyhének ítélte. Egyebekben észrevételezte, hogy a kiutasítás tartama törvénysértő, mivel annak tartama – a Btk. 60. § (2a) bekezdésére figyelemmel – nem érte el a kiszabott szabadságvesztés tartamának kétszeresét. Összességében a Szegedi Regionális Nyomozó Ügyészség képviselője arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat hosszabb tartamú, 6 év 6 hónapot elérő, de azt meg nem haladó szabadságvesztésre és – a határozott tartamú kiutasítás maximális tartamára tekintettel – 10 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélje.

[4] vádlott1 vádlott védője a fellebbezésének indokolásában kiemelte, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig együttműködött a hatóságokkal, a terhére rótt bűncselekmények elkövetését beismerte. A védő álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamának meghatározása során nem vette számba teljeskörűen a vádlott javára szolgáló enyhítő körülményeket, így a büntetlen előéletét; bűnösségre is kiterjedő, tényfeltáró beismerő vallomását és megbánó magatartását; azt, hogy a vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni; valamint a vele szemben kiszabott büntetést hazájától és családjától távol, számára idegen nyelvi környezetben kell letölteni, amely megnehezíti a büntetés elviselését. Mindezek alapján vádlott1 vádlott védője indítványozta, hogy az ítélőtábla a vádlottal szemben enyhébb büntetést szabjon ki.

[5] vádlott1 vádlott a fellebbezésének indoklásaként értékelhető beadványában hangsúlyozta, hogy nem állt szándékában bántalmazni a rendőröket, és ilyet nem is tett. Hivatkozása szerint nem felel meg a valóságnak az sem, hogy megpróbálta volna megszerezni a vele szemben eljáró rendőr szolgálati fegyverét, miként azt is kétségbe vonta, hogy másokkal együtt jelent volna meg a határkerítés adott szakaszán, így érvelése szerint olyat sem látott, hogy mások különféle tárgyakat dobáltak volna a rendőrök és határvadászok irányába. vádlott1 vádlott végezetül kiemelte, hogy a kamerafelvételek alapján egyértelműen megállapítható, hogy őt a rendőrök bántalmazták, melynek következtében – orvosi iratokkal alátámasztottan – sérülései keletkeztek. Mindezek alapján a vádlott a vele szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítését indítványozta azzal, hogy csak amiatt kerüljön sor vele szemben büntetés kiszabására, amit valóban elkövetett.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.154/2024/5. számú átiratában az ügyészség által bejelentett fellebbezést – annak indokaival egyezően – fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A fellebbviteli főügyészség képviselőjének álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében nagyobb nyomatékkal indokolt a vádlott terhére értékelni a cselekmények kiemelkedő tárgyi súlyát, a többszörös halmazatot és a társtettesként történő elkövetést, amelyek összességükben az ügyészi mértékes indítvánnyal megegyező tartamú szabadságvesztés és kiutasítás kiszabását indokolják. A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője tehát arra tett indítványt, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartamát súlyosítsa, egyebekben pedig a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

[7] Az ítélőtábla kizárólag a kiutasítás tartamának súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést ítélte alaposnak.

[8] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket tanácsulésen bírálta el [Be. 598. § (2) bekezdés].

[9] Az ítéltáblának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában előadott, a bűnösségének megállapítását több szempontból is megkérdőjelező, lényegében tehát a fellebbezése kiterjesztéseként értékelhető hivatkozásai alkalmasak-e joghatás kiváltására. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a terhelti fellebbezés ilyen módon történő kiterjesztésére tiltott módon került sor.

[10] A fellebbezőnek meg kell jelölnie, hogy fellebbezését az ítélet mely rendelkezése vagy az indokolás mely része ellen terjeszti elő [Be. 584. § (1) bekezdés]. Ha pedig a bíróság ítéletében a terhelt bűnösségét több bűncselekmény miatt állapította meg, illetve több bűncselekmény miatt emelt vád alól mentette fel vagy szüntette meg vele szemben az eljárást, a fellebbezésből ki kell tűnnie, hogy az melyik cselekményre vonatkozó rendelkezést sérelmezi [Be. 584. § (2) bekezdése]. A fellebbező a (2) bekezdés szerinti fellebbezését a fellebbezéssel nem érintett cselekményre a későbbiekben nem terjesztheti ki [Be. 584. § (3) bekezdés a) pont].

[11] A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható tehát, hogy mivel a fellebbezések a bűnösség megállapítását egyáltalán nem, kizárólag a kiszabott büntetések tartamát sérelmezték, így a terhelti fellebbezés utóbb – a fellebbezés írásbeli indokolásában történt – kiterjesztése a törvényben kizárt. Ennek ugyanakkor valójában nem volt érdemi jelentősége, mert habár a Be. 590. § (3) bekezdéséből következően korlátozott felülbírálatnak volt helye, a másodfokú bíróság azonban ilyen esetben is felülbírálja – többek között – a bűnösség megállapítására és a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést [Be. 590. § (5) bekezdés].

[12] Tekintettel tehát arra, hogy az ellenérdekű fellebbezések bejelentésére a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján – kizárólag a szabadságvesztés és a kiutasítás kiszabására vonatkozó rendelkezéseket támadva – került sor, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel az ítéletnek csak a fellebbezésekkel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül [korlátozott felülbírálat].

[13] A korlátozott felülbírálat azonban – a Be. 590. § (5), (5a) és (7) bekezdéseiben rögzített keretek között – kiterjedt az elsőfokú bírósági eljárásra, illetve ennek körében azon eljárási szabályok megtartásának vizsgálatára, amelyek megsértése esetén az ítéletet a Be. 607. § (1) bekezdése, a Be. 608. § (1) bekezdése, valamint a Be. 609. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül kell helyezni; továbbá a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, illetve az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre vonatkozó rendelkezésekre is.

[14] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést. A törvényszék az irányadó törvényi rendelkezések megfelelő alkalmazásával és helyes indokolás mellett fogadta el az előkészítő ülésen vádlottl vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát.

[15] Figyelemmel arra, hogy a fellebbezéseket kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették be, ezért a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított – a vádiratban foglaltakkal egyező tartalmú – tényállásra alapította [Be. 591. § (2) bekezdés a) pont].

[16] A törvényszék a megállapított – megalapozottságát illetően a másodfokú bíróság által a fentiekben írtak szerint nem vizsgált – tényállás alapján helyesen következtetett vádlottl vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése ugyanakkor nem felelt meg maradéktalanul a büntető anyagi jog szabályainak.

[17] Miként arra az ítéltábla a fentiekben már utalt, amennyiben a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A másodfokú bíróság ugyanakkor ilyen esetben is hivatalból felülbírálja – többek között – a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést [Be. 590. § (3) bekezdés és (5) bekezdés c) pont].

[18] Az irányadó tényállás szerint vádlottl vádlott többször megkísérelte kivonni magát a rendőri intézkedés alól, majd – miközben több alkalommal megöléssel fenyegette meg – támadólag lépett fel sértettl sértettel szemben, vele dulakodott, illetve egy ún. NATO-drót darabbal megcsapta őt. Ezt követően a vádlott a földre kerülve ismételten dulakodni kezdett a sértettel, miközben először egy, majd két kézzel ráfogott sértettl sértett jobb kezében tartott szolgálati fegyverére, és azt *megkísérelte* tőle elvenni oly módon, hogy a fegyvert ki akarta csavarni a sértett kezéből, ez azonban sértettl sértett aktív ellenállása miatt *nem sikerült* neki.

[19] A törvényszék a vádlott ezen cselekvőségét – a vádirat szerinti jogi minősítéssel egyezően – emberölés előkészületének büntetteként [Btk. 160. § (3) bekezdés] és hivatalos személy elleni erőszak büntetteként [Btk. 310. § (1) bekezdés a), b) és c) pont, (2) bekezdés 1. és 3. fordulat] minősítette. Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor ez a jogi minősítés – az alábbi indokokra figyelemmel – több szempontból is téves.

[20] Egyfelől, tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az irányadó tényállás alapján a hivatalos személy elleni erőszak büntette mellett az emberölés előkészületének büntettét is megállapíthatónak látta. Aki emberölésre irányuló előkészületet követ el, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő [Btk. 160. § (3) bekezdés]. A törvényi megfogalmazásból következően az emberölésre irányuló előkészület esetén az előkészület

valamennyi – tehát a Btk. 11. §-ában szabályozott összes – formája büntetendő. Az irányadó tényállásra figyelemmel jelen ügy kapcsán nyilvánvalóan az ún. általános előkészületi magatartásnak van jelentősége, amely szerint, ha a törvény külön elrendeli, előkészület miatt büntetendő, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételeket biztosítja [Btk. 11. §].

[21] Az eldöntendő kérdés tehát ennek kapcsán valójában az volt, hogy vádlott1 vádlott azon magatartása, hogy – a sértett megölésére irányuló szándékának többszöri hangoztatása mellett – megkísérelte elvenni a sértett szolgálati fegyverét, ami azonban a sértett ellenállása folytán nem vezetett eredményre, az emberölés elkövetéséhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételek biztosításaként értékelhető-e.

[22] Az irányadó bírói gyakorlat szerint előkészületi cselekménynek nemcsak az tekinthető, amely önmagában megteremti a bűncselekmény elkövetésének közvetlen lehetőségét, hanem minden olyan (egyes) szándékos tevékenység is, amely alkalmas a célzott bűncselekmény elkövetésének feltételeit akár közvetetten elősegíteni. Az emberi élet kioltására alkalmas lőfegyver *beszerzése* egyértelműen megteremti az emberölés véghezviteléhez az eszközt. Miután azonban a cselekmény célzatos, azaz kizárólag egyes szándékkal valósítható meg, a lőfegyver beszerzésével akkor követhető el az előkészületi cselekmény, ha arra az emberölés véghezvitele érdekében – vagy azért is – kerül sor [BH2015. 322.].

[23] Az ítéltábla álláspontja szerint ugyanakkor jelen ügyben a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételek biztosítása, tehát a büntetni rendelt előkészületi magatartás nem valósult meg hiánytalanul. Ennek oka pedig az, hogy vádlott1 vádlottnak az ölési cselekmény végrehajtása érdekében megszerezni kívánt lőfegyvert ténylegesen nem sikerült elvennie sértett1 sértettől. Miként azt az irányadó tényállás is tartalmazza, a vádlott a sértett jobb kezében lévő szolgálati lőfegyverére először egy, majd utána két kézzel ráfogott, és azt *megkísérelte tőle elvenni* oly módon, hogy azt *a kezéből ki akarta csavarni*. Tekintettel azonban arra, hogy a sértett aktívan ellenállt, így *a vádlott nem tudta elvenni tőle a lőfegyvert, ezért felhagyott a magatartásával*.

[24] A következetesen érvényesülő bírói gyakorlat szerint a Btk. Általános Részének rendelkezéseit és általában a bűncselekmény tanának tételeit az előkészületre is alkalmazni kell, de „értelemszerű” eltérésekkel. Így például, mivel az előkészület alanya még részben sem valósítja meg annak a bűncselekménynek az elkövetési magatartását, amelyre az előkészület irányul, a bűncselekmény elkövetésének előkészületi szakaszában nem lehet tettesek és részesek között különböztetni, és *egy előkészületi cselekménynek nincs kísérlete* [5/1999. BJE III/2. pont].

[25] Márpedig jelen esetben a vádlotti cselekvőség éppen ezt, vagyis az előkészület – nem büntetendő – kísérletét valósította meg azáltal, hogy a sértett megölésére irányuló

nyilvánvaló szándéktól vezérelve *megkísérelte megszerezni* a sértett szolgálati lőfegyverét, ami azonban a sértett aktív ellenállása miatt nem vezetett eredményre.

[26] Mindezek alapján tehát a vádlott ténylegesen nem került az élet kioltására alkalmas eszköz birtokába, vagyis a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételek biztosítása nem valósult meg. Ez a következtetés vonható le egyébként az e körben irányadó azon bírói gyakorlatból is, amely szerint előkészületi cselekményként értékelhető a lőfegyver betöltése [BJD 1042.], illetve a fegyvernek lövés leadására alkalmassá tétele és a sértetre ráfogása [BJD 2438.]. Az utóbbi évtizedek következetes ítélkezési gyakorlata szerint tehát a lőfegyver célra tartása előkészületnek minősül [EBH2007. 1583.]. Mindebből pedig az következik, hogy a lőfegyver megszerzésének megkísérlése még „csupán” az előkészület – nem büntetendő – kísérleteként értékelhető, így az nem alapozza meg az emberölés előkészületének büntette miatti büntetőjogi felelősséget.

[27] Az emberölés előkészületének büntette vonatkozásában ugyanakkor külön felmentő rendelkezés meghozatalának nem volt helye, a vizsgált vádlotti cselekvőség ugyanis a hivatalos személy elleni erőszak büntette körében értékelendő [a hivatalos személy jogszerű eljárásban erőszakkal történő akadályozása].

[28] Ezen kívül a hivatalos személy elleni bűncselekmény jogi minősítése sem felelt meg maradéktalanul a büntető anyagi jog szabályainak. Helytállóan állapította meg a törvényszék egyrészt azt, hogy vádlottl vádlott a jogszerű eljárásában erőszakkal akadályozta sértettl sértettet [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont], másrészt pedig őt az eljárása alatt bántalmazta is [Btk. 310. § (1) bekezdés c) pont]. Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor az irányadó tényállás alapulvételével a hivatalos személy jogszerű eljárásában (erőszakkal történő) intézkedésre kényszerítését is megállapíthatónak tartotta.

[29] Az e körben irányadó bírói gyakorlat szerint a hivatalos személy elleni erőszak szóban levő változata akkor állapítható meg, ha a hivatalos személy arra kényszerül, hogy nem a saját, hanem az elkövető akaratának megfelelő magatartást fejt ki, és ezért valójában nem jogszerű, bár alakilag esetleg kifogástalan intézkedést alkalmaz [BH1995. 330.]. Önmagában tehát az, hogy egy rendőri intézkedés során valamely alkalmazott kényszerítő eszköz nem alkalmas a kívánt cél elérésére, ezért – az eljáró hivatalos személy elhatározása alapján – egy másik kényszerítő eszköz alkalmazása válik szükségessé, még nem értékelhető intézkedésre kényszerítésként, mivel valójában nem az elkövető, hanem a hivatalos személy – jogszerű – akaratának érvényesüléséről van szó. Mindezek alapján az ítéltábla a hivatalos személy elleni erőszak büntette jogszabályi alapjának megjelölése köréből mellőzte a Btk. 310. § (1) bekezdés b) pontjának feltüntetését. Egyebekben a szóban forgó bűncselekmény minősítése törvényes, az elsőfokú bíróság pedig helytálló következtetést vont le a társtetteségben, a csoportosan és a felfegyverkezve történő elkövetésre. Ezzel összefüggésben az ítéltábla annyiban egészítette ki azt elsőfokú bíróság jogi indokolását, hogy felhívta a Btk. 459. § (1) bekezdés 3. és 6. pontjait.

[30] A fentiekben kifejtett indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság vádlottl vádlott emberölés előkészületének büntetteként [Btk. 160. § (3) bekezdés] és tártettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetteként [Btk. 310. § (1) bekezdés a), b), c) pont, (2) bekezdés 1. és 3. fordulat] értékelt cselekményét tártettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntettének [Btk. 310. § (1) bekezdés a) és c) pont, (2) bekezdés 1. és 3. fordulat] minősítette.

[31] A határzár tiltott átlépése büntettének jogi minősítése törvényes volt.

[32] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, a törvényszék által számba vett bűnösségi körülmények – részben a megváltozott minősítésből adódóan – korrekcióra szorultak annyiban, hogy az ítéletábra mellőzte a többszörös bűnhalmazat súlyosító körülményként történő értékelését, továbbá – mivel ennek tényállásbeli alapja nincs – mellőzte az arra történő utalást a büntetlen előélettel összefüggésben, hogy a vádlott kifejezetten a bűncselekmények elkövetése érdekében érkezett Magyarországra területére.

[33] Az ekként helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy vádlottl vádlott esetében a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával biztosíthatók. Helyesbítésre szorult ugyanakkor a törvényszék jogi indokolása annyiban, hogy a büntetés kiszabása során a bíróságnak nem az ügyesség mértékes indítványából, hanem az irányadó büntetési tételkeretből kell kiindulnia, az ügyési mértékes indítvány pedig csupán a kiszabható büntetés felső határát jelöli ki. Az elsőfokú bíróság egyébként mindenben helyes indokolással állapította meg azt, hogy a büntetési célok vádlottl vádlott esetében az irányadó középértéket el nem érő, tehát annál rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabásával is megfelelően biztosíthatók, az így kiszabott büntetés tartamát pedig a másodfokú bíróság arányosnak találta. Mindezek alapján az ítéletábra sem a büntetés lényeges súlyosítására, sem pedig annak jelentős enyhítésére nem látott lehetőséget.

[34] A vádlott Magyarország területéről történő kiutasítására törvényesen került sor, miként azonban arra az ügyesség a fellebbezésének indokolásában helyesen rámutatott, annak tartamát a törvényszék törvénysértő módon állapította meg. Elkerülte ugyanis az elsőfokú bíróság figyelmét az a körülmény, hogy – többek között – a határzár tiltott átlépése [Btk. 352/A. §] esetén kiszabott szabadságvesztés mellett a kiutasítás – a Btk. 59. § (2) és (4) bekezdése szerinti esetek kivételével – nem mellőzhető. Határozott tartamú kiutasítás esetén annak tartama a kiszabott szabadságvesztés tartamának kétszerese, de legalább két év. A kiutasítás tartamát években, hónapokban és napokban is meg lehet állapítani [Btk. 60. § (2a) bekezdés]. Amennyiben tehát a határzár tiltott átlépése miatt a terhelt kiutasítására kerül sor, annak tartama a kiszabott szabadságvesztés (jelen esetben 4 év 2 hónap) kétszerese, de legalább két év [ld. BH2022. 31.]. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott kiutasítás tartamát 8 év 4 hónapra súlyosította.

[35] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetséges időpontjának meghatározása, valamint a beszámítással kapcsolatos rendelkezés megfelelt az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek azzal, hogy az ítéltábla az alkalmazott jogszabályok feltüntetése köréből mellőzte a Btk. 34. §-ának megjelölését, egyúttal pedig kiegészítette azt a Btk. 35. § (1) bekezdésével.

[36] Habár az elsőfokú bíróság helyes elvek alkalmazása mellett rendelkezett az eljárás során felmerült bünyügyi költség mikénti viseléséről, az összecszerűség tekintetében ugyanakkor a döntése korrekcióra szorult, melynek során a másodfokú bíróság figyelemmel volt a törvényszék ügydöntő határozatának kihirdetését követően még az elsőfokú bíróság által megállapított bünyügyi költség összegére is. Mindezek alapján tehát a másodfokú bíróság megállapította az elsőfokú eljárásban felmerült bünyügyi költség, valamint ebből a vádlott által megfizetendő és az állam terhén maradó bünyügyi költség helyes összegét.

[37] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla kizárólag a kiutasítás tartanának súlyosítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést ítélte alaposnak, és az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[38] A másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általa az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetése óta előzetes fogva tartásban töltött időt [Btk. 92. § (1)-(2) bekezdései].

[39] Az ítéltábla megállapította a másodfokú eljárás során felmerült bünyügyi költség összegét, és abból a kirendelt védő díjának megfizetésére vádlottal kötelezte arra figyelemmel, hogy a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre [Be. 613. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont, Be. 574. § (1) bekezdés]. A másodfokú eljárás során felmerült mindazon bünyügyi költséget pedig, amely annak folytán merült fel, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, az állam viseli [Be. 576. § (1) bekezdés b) pont].

[40] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésein alapul.

Szeged, 2024. november 18.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő s.k.
előadó bíró

dr. Katona Dorottya s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.450/2024/22. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.55/2023/16. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2024. november 18.

dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács elnöke